

Sygn. akt IX Ca 408/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Żegarska
-----------------	------------------------

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2015 r. w Olsztynie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko S. O.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Szczytnie I Wydziału Cywilnego z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1160/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że zasądza od pozwanego S. O. na rzecz powódki Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 390 zł (trzysta dziewięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 27 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty, oddala powództwo w pozostałym zakresie i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 130,20 zł (sto trzydzieści złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

II. oddala apelację w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 74,40 zł (siedemdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt IX Ca 408/15

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. z siedzibą K. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagając się zasądzenia od pozwanego S. O. kwoty 619,98 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 27 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew, nie stawił się na termin rozprawy, nie ustosunkował się do żądań pozwu.

Sąd Rejonowy w Szczytnie wyrokiem zaocznym z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1160/14 oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany zarejestrował się i utworzył konto na stronie internetowej (...)Zawnioskował o udzielenie mu pożyczki i wpłacił na rzecz pierwotnego wierzyciela opłatę rejestracyjną w kwocie 0,01 zł. Pierwotny wierzyciel (...) sp. z o.o.w W.sporządził projekt umowy ramowej pożyczki nr (...), którą przesłał do jej podpisania i odesłania pozwanemu. § 3 pkt. 3.10 zdanie drugie wskazanej umowy stanowi, że po otrzymaniu umowy ramowej pożyczki, pożyczkobiorca podpisze ją i odeśle jej egzemplarz na adres pożyczkodawcy. Zaznaczono, iż pożyczkobiorca nie może jej odesłać bez podpisu. Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany nie podpisał umowy. W dniu 27 marca 2014 r.

pierwotny wierzyciel przelał na konto pozwanego kwotę 300,00 zł. Dnia 6 czerwca 2014r. (...) sp. z o.o.w W.zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności. Pismem z dnia 6 czerwca 2014r. powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności dokonanej dnia 06 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem roszczenie nie zostało udowodnione. Brak jest jakichkolwiek dowodów, z których wynikałby obowiązek pozwanego zapłaty kosztów udzielenia pożyczki w wysokości 619,98 zł i to z odsetkami ustawowymi od dnia 27 kwietnia 2014 r. W sprawie wykazane zostało jedynie to, że pozwany otrzymał od pierwotnego wierzyciela kwotę 300 zł, bowiem dołączone zostało potwierdzenie przelewu takiej kwoty na konto pozwanego. Załączona do akt sprawy umowa ramowa nr (...), choć zawiera dokładne określenie jej stron stanowi jedynie projekt ewentualnego stosunku zobowiązaniowego mającego łączyć w przyszłości strony. Jej przedmiotem jest jedynie zobowiązanie pierwotnego wierzyciela do udzielania pozwanemu w przyszłości pożyczek na warunkach w niej określonych. Winno ono każdorazowo być konkretyzowane przez formularz informacyjny dotyczący każdej udzielanej pożyczki. W okolicznościach przedmiotowej sprawy podkreślenia wymaga jednak, że nie doszło do zawarcia umowy ramowej złączonej jako dowód w sprawie, między pierwotnym wierzycielem a pozwanym. Na ramowej umowie pożyczki nr (...) nie figuruje bowiem podpis pozwanego, co świadczy o fakcie, że nie przestąpił on do wskazanej umowy, a co za tym idzie o tym, że nie została ona zawarta. W ocenie Sądu Rejonowego w związku z tym, że strona powodowa jako podstawę faktyczną roszczenia wskazała niespłacenie przez pozwanego całkowitego kosztu pożyczki, a nie wykazała, by pozwany był do tego zobowiązany, powództwo zostało oddalone.

Powód wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając zapadłe orzeczenie w całości i zarzucając mu w szczególności:

-naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

-art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki poprzez niezasadne przyjęcie, że umowa o kredyty konsumencki może być zawarta wyłącznie w formie papierowej lub w formie przewidzianej w art. 7 ustawy prawo bankowe,

naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

-art. 232 k.p.c. poprzez niezasadne przyjęcie, że powód nie przedstawił dowodów potwierdzających zasadność roszczenia,

-art. 339 § 2 k.p.c. poprzez niezasadne oddalenie powództwa wyrokiem zaocznym w całości w sytuacji gdy zasadność powództwa nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Podnosząc powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 619,98 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Na wstępie należy wskazać, iż wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Sąd Rejonowy zaskarżonym wyrokiem oddalił w całości powództwo uznając, iż strona powodowa nie przedstawiła w niniejszej sprawie żadnych wiarygodnych dowodów w postaci dokumentów, na podstawie których możliwe byłoby uznanie za udowodnione nabycia przez powoda wierzytelności (...) Polska wobec pozwanego.

W ocenie Sądu odwoławczego argumentacja Sądu pierwszej instancji przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje na to, iż Sąd Rejonowy uchybił w niniejszej sprawie dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób niewszechstronny, a nadto pozostający w sprzeczności z podstawowymi zasadami logiki i doświadczeniem życiowym.

Wskazać należy, iż Sąd pierwszej instancji w sposób niezwykle rygorystyczny odniósł się do rodzaju i jakości złożonych przez powoda dokumentów, stwierdzając, iż w rozpoznawanej sprawie wykazane zostało jedynie to, że pozwany otrzymał od pierwotnego wierzyciela kwotę 300 zł.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu Rejonowego, powód nie wykazał, że doszło do zawarcia umowy ramowej związanej jako dowód w sprawie, między pierwotnym wierzycielem a pozwanym. Na ramowej umowie pożyczki nr (...) nie figuruje bowiem podpis pozwanego, co świadczy o fakcie, że nie przestąpił on do wskazanej umowy, a co za tym idzie o tym, że nie została ona zawarta. W konsekwencji Sąd ten uznał, że z załączonych do akt sprawy dokumentów nie można wywnioskować, aby powód był rzeczywiście wierzycielem pozwanego.

Z argumentacją tą nie sposób się zgodzić.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na to, iż powód przedłożył umowę ramową pożyczki, która identyfikuje osobę pożyczkobiorcy, datę zawarcia umowy pożyczki, kwotę samej pożyczki jak i wysokość prowizji kredytodawcy. Przedstawiona umowa koresponduje z danymi oraz wysokością kwoty przelanej na rachunek pozwanego przez pierwotnego wierzyciela. W obu tych dokumentach wskazany jest również ten sam numer pożyczki (...) (k.24v, 27).

Podnieść również należy, iż przejście wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na powoda zostało udowodnione przedłożoną potwierdzoną za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda umowę przelewu wierzytelności z dnia 6 czerwca 2014 r., z której wynika, iż wskazane w załączniku nr 1 wierzytelności 902 dłużników przechodzą z cedenta (...) Sp. z o.o. w W. na cesjonariusza Kancelarię (...) Spółka Akcyjna w K. (14-15v). Do wskazanej umowy dołączony został załącznik, wskazujący sprzedane powodowi wierzytelności, w tym w pkt 831 wierzytelność wobec S. O. wynikającą z umowy pożyczki zawartej w dniu 26 marca 2014 r. na kwotę 300 zł (k.19). W załączniku do umowy przelewu wierzytelności wskazane są dane identyfikujące dłużnika, data umowy pożyczki, numer pożyczki oraz sama kwota pożyczki. Wskazany dokument potwierdza zatem istnienie wierzytelności oraz obrazuje kwotę udzielonej pożyczki. Wobec powyższego nie było żadnych podstaw do tego, aby podważać skuteczność umowy cesji wierzytelności, albowiem zarówno przedłożona umowa przelewu wierzytelności, jak wyciągiem z załącznika są dowodami wiarygodnymi i w pełni dokumentującymi powyższe dane.

Istotne ponadto jest, że wskazana w apelacji przez skarżącego Dyrektywa 2008/48/WE o kredycie konsumenckim przewidująca wprowadzenie możliwości zawarcia umowy o kredyt konsumencki w formie papierowej, ale również na innym nośniku (art. 10 dyrektywy), przez który rozumie się urządzenie umożliwiające konsumentowi przechowywanie informacji kierowanych do niego osobiście w sposób, który daje mu do nich dostęp w przyszłości przez okres odpowiedni do celów, jakim te informacje służą i który powala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci, przeczy stanowisku Sądu Rejonowego, że dowodem zawarcia umowy pożyczki miałby być własnoręczny podpis kredytobiorcy pod dokumentem.

Mając na uwadze powyższe należało stwierdzić, iż wbrew odmiennemu stanowisku Sądu Rejonowego, powód podolał spoczywającemu na nim w myśl art. 6 k.c. ciężarowi dowodu i na podstawie złożonej w toku niniejszego postępowania dokumentacji w pełni wykazał zarówno istnienia wierzytelności wobec S. O. wynikającej z zawartej w dniu 26 marca 2014 r. z (...) Sp. z o.o. w W. umowy kredytu gotówkowego, która to wierzytelność nie została przez dłużnika

zaspokojona, o czym świadczą dokumenty przedłożone przez powoda. Powód udowodnił również fakt nabycia od pierwotnego wierzyciela przedmiotowej wierzytelności na podstawie umowy przelewu z dnia 6 czerwca 2014 r.

Nie sposób natomiast uznać, iż powód udowodnił całość kwoty dochodzonego roszczenia. O ile bowiem z przedłożonych dokumentów wynika, iż kwotą udzielonej pożyczki była kwota 300 zł powiększona o prowizję w kwocie 90 zł, to nie można znaleźć w przedłożonej przez powoda dokumentacji potwierdzenia pozostałej części dochodzonego roszczenia. Powód bowiem nie przedłożył żadnych dokumentów, z których wynika konieczność zwrotu kwoty większej niż kwota udzielonej pozwanemu pożyczki powiększonej o koszt prowizji. Nie udokumentował zatem żadnych innych kosztów, które miałyby obciążać pozwanego. Nawet wobec oddalenia w całości jego żądania przez Sąd Rejonowy, powód w apelacji nie wskazał ani podstaw naliczenia ani szczegółowego wyliczenia innych kosztów udzielonej pożyczki obciążających pozwanego.

Uwzględniając natomiast fakt, iż zarówno istnienie wierzytelności, jak i fakt jej przelewu na rzecz strony powodowej zostały w niniejszej sprawie wykazane, roszczenie powoda należało uznać za uzasadnione co do kwoty 390 zł i taką też kwotę Sąd odwoławczy zasądził od S. O. na rzecz powódki Kancelarii (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K..

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.p.c., który stanowi, iż w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W rozpoznawanej sprawie powód wniósł o zasądzenie odsetek od dnia następującego po dniu umownego terminu spłaty pożyczki, czyli od dnia 27 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty. Żądanie to należało uznać za uzasadnione.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, uznając, iż powodowi należy się kwota 390 zł. W pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Konsekwencją zmiany rozstrzygnięcia w przedmiocie żądania głównego była również zmiana orzeczenia Sądu I instancji odnośnie kosztów procesu, uwzględniająca wynik sprawy. O kosztach Sąd Okręgowy orzekł zatem na podstawie art. 100 k.p.c. Powód poniósł w toku postępowania koszty w łącznej kwocie 210 zł, na które złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł. Uwzględniając więc wynik postępowania należało stwierdzić, że powodowi, który wygrał sprawę w 62 % należał się zwrot kosztów w kwocie 130,20 zł ($210 \times 62\%$).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód poniósł koszty w wysokości 120 zł, na którą to kwotę złożyła się opłata od apelacji 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł. Uwzględniając więc wynik postępowania należało stwierdzić, że powodowi, który wygrał sprawę w II instancji w 62 % należał się zwrot kosztów w kwocie 74,20 zł ($120 \times 62\%$).